

[Hans Nielsen.]

Der er altsaa endnu en Tilbagegang paa 2 pCt. at notere i de forløbne 6 Aar.

Naar de Konservative er sluppet bedre fra Valgene end Venstre, er det altsaa, fordi de paa dette Omraade har ført en positiv Politik, og ogsaa fordi de har været betydelig rigere med Valgløfter end noget andet Parti. Den omtalte konservative Forpagter Rønholt siger i den omtalte Artikel i „Berlingske Tidende“, at

„Konservativmens Løfteparagraf er Landbrugets Rentabilitet. Der er og der bliver nok at gøre. Det er et Spørgsmaal om Smør kontra Margarine, det er Indmalingstvung, det er Kornetold, det er Politikken overfor Omverdenen, specielt overfor England.“

Ja, dér trækker jo denne konservative Forpagter de Konservatives Valgløfter frem ved Ørene. Deres Løfteparagraffer gaar ud paa at gøre Landbruget rentabelt. Og vi andre, som med — skal vi sige aabne Øren har lyttet til de Konservatives Valgtaler og til deres Løfter og Udtalelser om hele dette Problem, sidder nu her i Rigsdagen og venter spændt paa de Forslag, det konservative Parti fremsætter til Fremme af Landbrugets Rentabilitet. Jeg ser nu nok, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har været nede i Næstved og forklaret, at han nu vil afvente, hvilke Forslag Regeringen vil fremsætte. Men dette kan dog ikke være den positive, aktive Politik, som det ærede Medlem har været en saa ivrig Forfægter af under Valgkampen, den kan ikke bestaa i at sidde paa Stolen og vente paa Regeringens Forslag, den Regering, som det ærede Medlem i Forvejen har kaldt for evneløs og magtesløs og villieløs, og jeg ved ikke, hvor mange „løs'er“, der var i Omtalen af denne Regering. Det kan slet ikke passe sammen med hele det konservative Partis Optræden under Valgkampen. Nu vil vi altsaa vente paa Forslag fra de Konservative, medens vi forbereder vore egne Forslag; derom kan det ærede Medlem være ganske forvisset.

Af de øvrige Overraskelser ved Valget maa jeg tilstaa, at den største Overraskelse for mig var, at Retsstatspartiet mønstrede 41 000 Stemmer. Jeg har tidligere haft Lejlighed til et andet Sted at beskæftige mig med dette Spørgsmaal og skal ikke komme dybt ind paa det. Men jeg maa sige, at det er et Fænomen, som er vel egnet — man kan næsten sige til at forfærde os i dette Land, at der virkelig er saa mange Mennesker, som har mistet Besindigheden og kan finde en Tilfredshed i den Forvir-

ring, som dette Parti repræsenterer. Men det er altsaa en Kendsgerning, at Partiet har samlet disse Stemmer. Det maa dog vel betragtes som en epidemisk Sygdom af akut Natur, som raser en kort Tid og derefter dør hen af sig selv, hvorved vi bliver befriet for den Sygdom, som dette Parti repræsenterer.

Hvad det nye Parti, det kommunistiske Parti, angaar, vil jeg ogsaa gøre et Par Bemærkninger om det. Jeg har i konservative Blade set Betragtninger over det overordentlig vigtige, der er sket ved, at det kommunistiske Parti har faaet Repræsentanter her. Jeg har ogsaa til min store Overraskelse hørt, at andre Partiers Talere allerede fra denne Talerstol har lykønsket Partiet til, at det har faaet Repræsentanter herinde. Dette bliver fremstillet som noget ganske usædvanligt og næsten som noget stort. For mig er der aldeles ikke noget overraskende i, at dette Parti har været i Stand til at mønstre de 17 000 Stemmer ved denne Lejlighed. Da jeg som ung Mand meldte mig ind i det socialdemokratiske Parti i Odense en Gang i 90'erne, havde vi i denne By en lille Klub paa et lille Hundrede Anarkister og Nihilister og andre yderliggaaende Mennesker, som vilde sprænge Samfundet i Luften. Den Gang havde Odense 20 000 Indbyggere. Nu er den 3 Gange saa stor, og forholdsvis skulde der altsaa være det tredobbelte Antal yderliggaaende. Det passer ogsaa paa det nærmeste, at der af saadanne yderliggaaende findes en tre Hundrede Vælgere i Odense. Det samme Forhold gør sig sikkert gældende i de allerfleste andre Byer, ogsaa her i Hovedstaden. Og naar hertil kommer, at dette Parti under Valget fik Støtte af en Bevægelse, som ellers ikke spiller nogen Rolle i det politiske Liv, gennem en bekendt Læge, som har gjort sig til Talsmand for bestemte moralske Synspunkter, hvilket antagelig har tilført Partiet en 4 000—5 000 Stemmer, saa vil man se, at naar man trækker disse Stemmer fra, vil man have for saa vidt det samme Antal, skal vi sige „yderliggaaende“ Arbejdere, som man havde allerede for en 30—40 Aar siden. Det har vi for Resten haft indenfor Arbejderbevægelsen igennem hele Perioden. I den første Tid kaldte de sig, som sagt, Ungsocialister og Nihilister, senere blev de Ungsocialister, saa Syndikalistler, og nu kalder de sig for Kommunistler. Der er i Tider saa urolige som dem, vi har for Øjeblikket, ikke noget forunderligt i, at disse Menneskers Tal er vokset med nogle Hundreder, og det er jo ingenting i For-